

LO CRIT D'ESPANYA

SETMANARI CARLISTA ILUSTRAT

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

EN BARCELONA: trimestre.....1 pesseta
FORA: idem.....1'25 »

ULTRAMAR Y EXTRANJER
trimestre2'50 pesseta

— Número solt: 5 céntims —

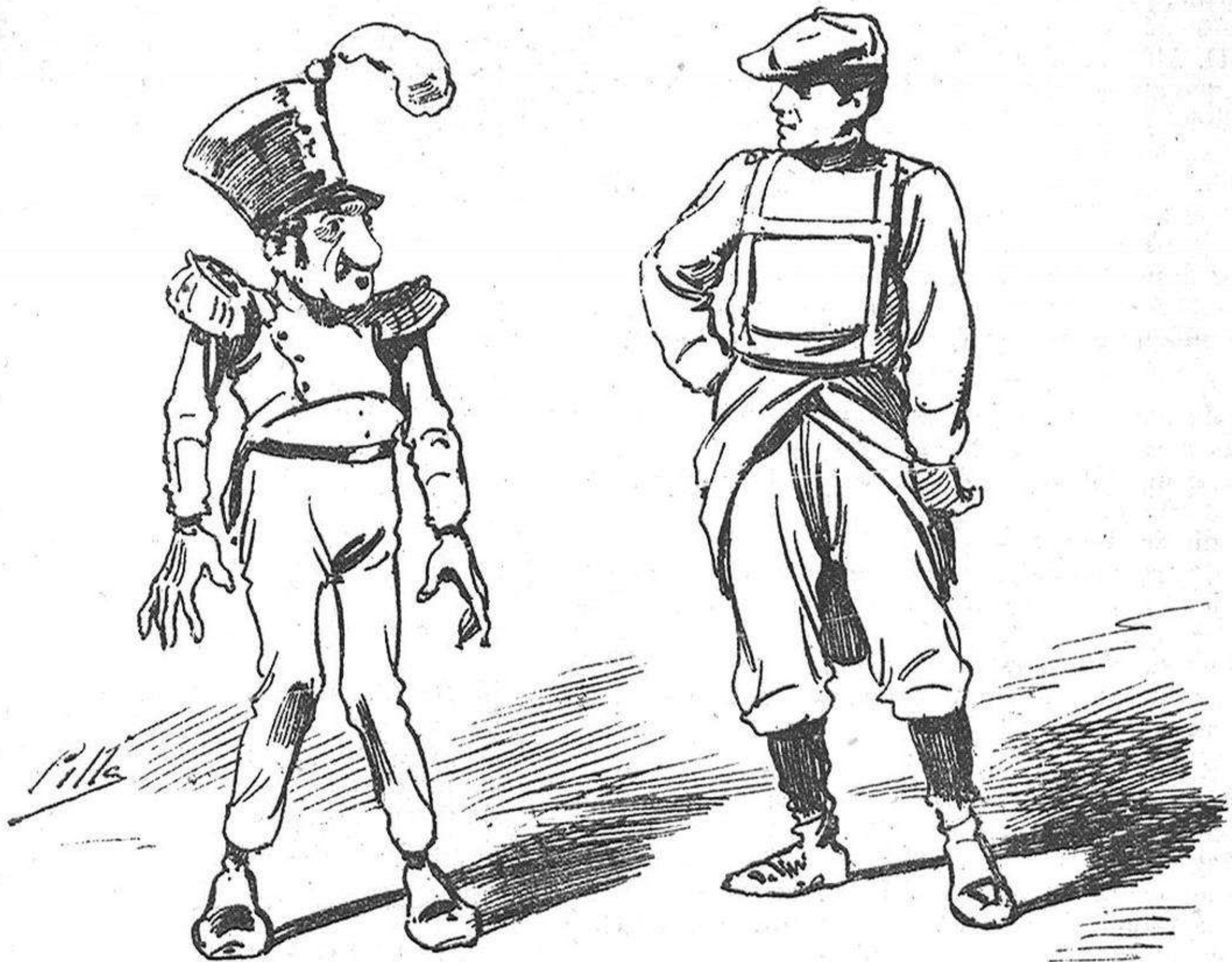
ADMINISTRACIÓ:

EN LA BIBLIOTECA TRADICIONALISTA
Ronda Universitat n.º 14

APARTAT DE CORREUS, N.º 147
ahont se dirigirà tota la correspondencia

— Número atrassat: 10 céntims —

MIEDITIS

Aquest vellot xacros, passat de moda
frente aquest jovenet gentil y guapo
se posa á tremolá' y no pot tenirse,
y al fi s' haurá de morir del *trancazo*.

LA SETMANA

SE haurà de dir del present any, lo que del tercer acte de molts dramas escrits per autors nascuts en plé período de matansa:

L'escena representa un cementiri.

No altre panorama ofereix Espanya desde que 'l trancazo ha entaulat competència ab l'altra enfermetat reynant que 's denomina Sagasta.

L'era de Cánovas, que vé casi á coincidir ab l'era del mico, també trobá en lo cólera poderós auxiliar pera que nostra pátria fes *pendant* ab lo país, en que las tragerias siguin més abundants encara que las falsitats en lo Manifest de Burgos.

Sí, lectors.....

Anava á anyadir queridíssims, però desisteixo al recordar que aquesta paraula l'han tirada á perdre los nocedalins á forsa de tirársela mútuament pe 'ls bigotis.

Peró deixém que aquestos babcas se tirin cosas pe 'ls bigotis y pe 'l cap y aném a lo que importa y envía gent al altre barri.

No obstant d'haver plogut, continúa lo dengue molestent á tothom, sens exceptuar á la tendre salut de D. Alfons, lo fill de D.ª Cristina; fins al punt de ferho constar aixís *La Correspondencia*.

¿No la lleigéixen vostés?

Bueno, per aixó no hem de renyir.

Peró es lo cert que un día digué aquest periódich, que D. Alfons estava malalt del dengue.

Y que al día següent digué de nou que ja havia desaparegut tot cuydado, puig que lo august nen estava en plena convalescencia.

¿Vritat que seguint la mateixa cansó, á aquestas horas deuria D. Alfons brincar de salut?

Té la paraula *El Noticiero Universal*:

«S. M. el Rey tenía alguna fiebre en la madrugada.

Los médicos de Palacio opinan que hasta ahora no corre ningún peligro la vida de S. M. el Rey.»

.*

Molts apreciables subjectes continúan guardant llit, ab las corresponents privacions y molestias de que doná compte l'amich *Equis*, qu' es lo *cridayre* de aquest setmanari.

Y dit siga de pas.

Un'altra vegada que se li menjin los turrans y 'l gall, ja farà 'l favor de contarho sens necessitat de que jo estornudi.

Si ho fa aixís lo *cridayre*, evitará un trancazo que irremissiblement li hauría de donar desde aquestas columnas.

.*

La noticia del día, després de la epidemia, es del següent tenor:

¡Gayarrel!

Ja no cantarà més en lo Liceo ni en cap puesto aquella garganta privilegiada que voldría per ell Godró, aquell tenor tan dolent de l'Unió católica.

A aquestas horas ni lo seu cadáver conserva la laringe, aquella orga maravillosa que no tornarà á sonar.

Apropósit d'aixó, diu un periódich que totas las laringes estant disposadas pera enrahonar y cantar, sols que hi há qui ho fa com los corbs, mentres altres; conseguéixen ferho com los àngels.

Sols aixís se comprén que hi haigi qui entoni lo himne de Riego.

Quaranta mil pessetas han caygut á un administrador de loterías de Santander.

¿Preguntavan vostés quin número li ha donat tan gran sort?

¡Cá!

Las quaranta mil pessetas las tenía ell en depósit y las tragué pera ficárselas á la butxaca.

Aixís,—degué dir—m'ahorro de comprar un décim.

.*

En Sagasta se torna boig buscant solucions pera que l'actual crisis no 's resolgui cayent ell del candelero.

Primerament se posá malalt pera allargar més lo plasso de sas horas críticas.

Per fi ja hi há arribat y pera surtir victoriós fa ab sos partidaris ni més ni menos que operacions químicas.

Com si fossin drogas.

Esperém quin precipitat donarán materias que braman de véures juntas.

Per de prompte puch assegurar una cosa, si Sagasta no logra apedassar lo ministeri.

Y es que tindrà de nou un fort catarro.

.*

Los serenos están que trinan.

Una de las disposicions primeras de nostre alcalde ha sigut exigir un certificat del metge als serenos que s'han donat de baixa, suposantse atacats del trancazo.

Lo del meu carrer está furiós y fins se li coneix quan durant la nit canta.

L'altra día s'exclamava del següent modo:

—Sí l'alcalde no retira aquesta disposició, desde avuy canto *nublado* encara que fassi lluna.

Perqué l'enteniment que l'ha dictat está *nublado*.

.*

¡Vaigintlos vostés ab Reys Magos als nens d'avuy en dia!

Fins aquestos cándidos estan en lo secret.

¿Qué es aixó!—pregunta una mamá.—¿Duptéu de la existencia, y de que siguin ells los qui portan juguets als nens bons?

—No, mamá—responguéren los nens sorpresos,—ho creyém de pé á pá, ni més ni menos que 'ls nocedalins *creuhen* á peus junts en la conversió de Tirado y en lo *lliberalisme* de D. Cárlos.

¿Qué pillins, eh!

.*

Nostre Almanach ha fet tró.

La premsa li ha dedicat frases d'elogi que agraím de cor, y se van despatxant rápidamente los pochos exemplars que quedan.

En fi, qu' es un espectacle altament consolador, que diría *La Revista Popular*.

FLORDELÍS

LA DIADA DELS REYS

EN lo día del meu Sant (per si no ho saben, los diré que soch un dels tres Reys magos, pe 'l nom, s'enten), estava capficat y pensatfu ventent á un vehí meu que 's fa nomenar *Catalisme*, que acompanyat del seu fill, hermós nin de sis anys, á qui batejá son pare ab lo nom de *Danton*, anava per aquestos móns de Deu passejant un briós cavall

de... cartró que 'ls Reys portaren al petitet en la tradicional diada.

En *Cataclisme*, que fora d' ésser molt aixelebrat en política, estima ab gran carinyo á son fillet, disfrutava ab ell, que á tothom anava dihent: «miri, miri, quín cavall més hermós m' han portat los Reys.»

Y ja tenen vostés un republicá, ó anárquich ó petro- lero á qui agasajan en la persona del seu fillet, sos enemichs eterns: ¡los Reys!

✱

Perque nostre home, té un odi tan mortal als Reys, que tot son sistema nerviós se l' hi excita, sols al parlar devant d' ell de testas coronadas, però al arribar lo 6 de Janer, prescindeix de sos *ideals*, y per amor á l' ignoscent *Danton*; transigeix ab la tradició, y ¡vaja! ja 'm poden comprendre, consent en que 'ls Reys invadeixin son domicili.

✱

«Pare, deya l' altre día 'l petit revolucionari, contemplant lo cavall de fira, si 'ls Reys fossin tan dolents com vosté diu, no 'm portarían juguets, sobre tot sapiguent que vosté 'ls voldria degollar tots.»

Ab tal sortida, 'l pobre *Cataclisme* 's veu confós y no troba altra solució que la de dir á son fill, que precisament tal conducta per part dels Reys, proba lo malvats qu' aquestos son, puig tractan d' engatussarlo ab juguets y tonterías.

Mes lo petitet no 's convens, y alternant ab los crits d' *¡osque! ¡arrel!*, y demés del repertori cotxeril, va fent elogis dels Reys, y dihent que cada día 'ls estima més, perque fa ja tres anys que l' hi portan juguets y confitures.

✱

«¡Mira, noy, que se m' acaba la paciència!» digué ja cansat de tants reys lo senyor *Cataclisme*, en lo precís moment en que jo sortia de casa ab companyia de la meva familia menuda que lluhia 'ls sabres, fusells y boinas que reberen dels Reys.

✱

¡Ja hi som! vaig pensar. La de sempre. Perque en trobant á n' en *Cataclisme*, no m' escapo d' una disputa que si bé sempre acaba ab una estreta de má, arriba de vegadas al punt de dalt.

Dech confessar que tinch molt mala intenció, y que á mon vehí 'l faig rabiari de mala manera.

En lo día referit, qu' era 'l 6 del present mes, tan prompte 'ns trobárem, mon primer saludo va ésser pera 'l petit *Danton*, á qui vaig acariciar dihentli: «¡Hola! baylet. ¿Veus, home, com los Reys t' estiman?» La contestació del nin, fou posarse á plorar, perque, segons ell, demostraren aquells major estimació á mos petits, als qui portáren un tambó, una escopeta, una espasa, dos boinas més hermosas qu' un sol y una nina ab ídem que encanta mirarla, perque, la vritat, lluheix lo trajo de carlineta ab molt garbo y salero.

✱

Jo prou vaig consolar al fill de mon vehí, però 'm va interrompre mon nen, en Carlitos, que digué á son amigueta: «Ho veus, fossis carlí com lo papa y com jo, y 'ls Reys té portarían més juguets y cosas bonicas.»

Acabá d' adobarho la Margarideta, segon fill que Deu m' ha concedit, qu' en mitjas paraulas digué á n' en *Danton*: «Si sempre dius mal dels Reys, ¿cóm vols qu' aquestos t' estimin? Fessis com nosaltres que tenim lo retrato de Don Carlos en un quadro, y...»

¡Don Carlos, has dit! Sort que 's tractava d' una nena de quatre anys, que si no es aixó, en *Cataclisme* ne fá una de las sevas.

Me mirá ab uns ulls... ¡y quíns ulls! «¿Y aquesta es la educació que 'ls carlins doneu á vostres fills? me digué. ¡Los Reys! ¡Don Carlos!

»Aném, *Danton*, aném; y vosté, Sr. Baltasar, fassi l' obsequi de no parlar-me may més de política...»

Fins á demá, vaig pensar jo, puig ni ell ni jo 'ns ne podém estar.

✱

Nota final: al despedirnos, arribá á mos oídos que 'l baylet deya á son pare, tot ploricós y de mal humor: «Papa, papa, jo vull estimar los Reys, vull ésser carlí, vull...»

No vareig sentir més.

Ni 'm feya falta pera comprendre una vegada més, que en va 'l poble revolucionari é insensat tracta de sustráurers á la forsa invencible de las tradicions religiosas y políticas de nostra pátria.

BALTASAR

DISBARATS Y XIMPLERÍAS

QUARTETA

De Barcelona á La Plata,
segons he sentit á dirho,
hi varen trobá' una gata
que 's va havé' de tirá un tiro

Passejantse per l' ensanxe
montat á dalt d' una barca,
D. Quijote de Vallcarca
diu que 's va trobá' una manxa;
ell que sí, que fa, l' enganxa
á la cúa d' una rata;
y 'n Sagasta y 'n Sarasate
molt ben vestits y molt curros
viatjavan á dalt de burros
de Barcelona á la Plata.

En Quevedo y 'l Noy de Tona,
anant tots dos de brasset,
varen sortir de Lloret
y han passat per Barcelona;
quan ho sab 'n Fontrodona
y 'l seu amich Casimiro
al sortir del Nou Retiro
com aquell qui no fá res,
se menjan dotze *bistés*
segons he sentit á dirho.

Don Alfredo Palpizot
ben vestit de frach y ab gorro
s' estava bevent á morro
dintre un hostal del Ninot;
al véurel així un xicot
va armá una gran saragata
y després sota una mata,
segons conta una persona,
en lloch d' haverhi una *mona*
hi varen trobá' una gata.

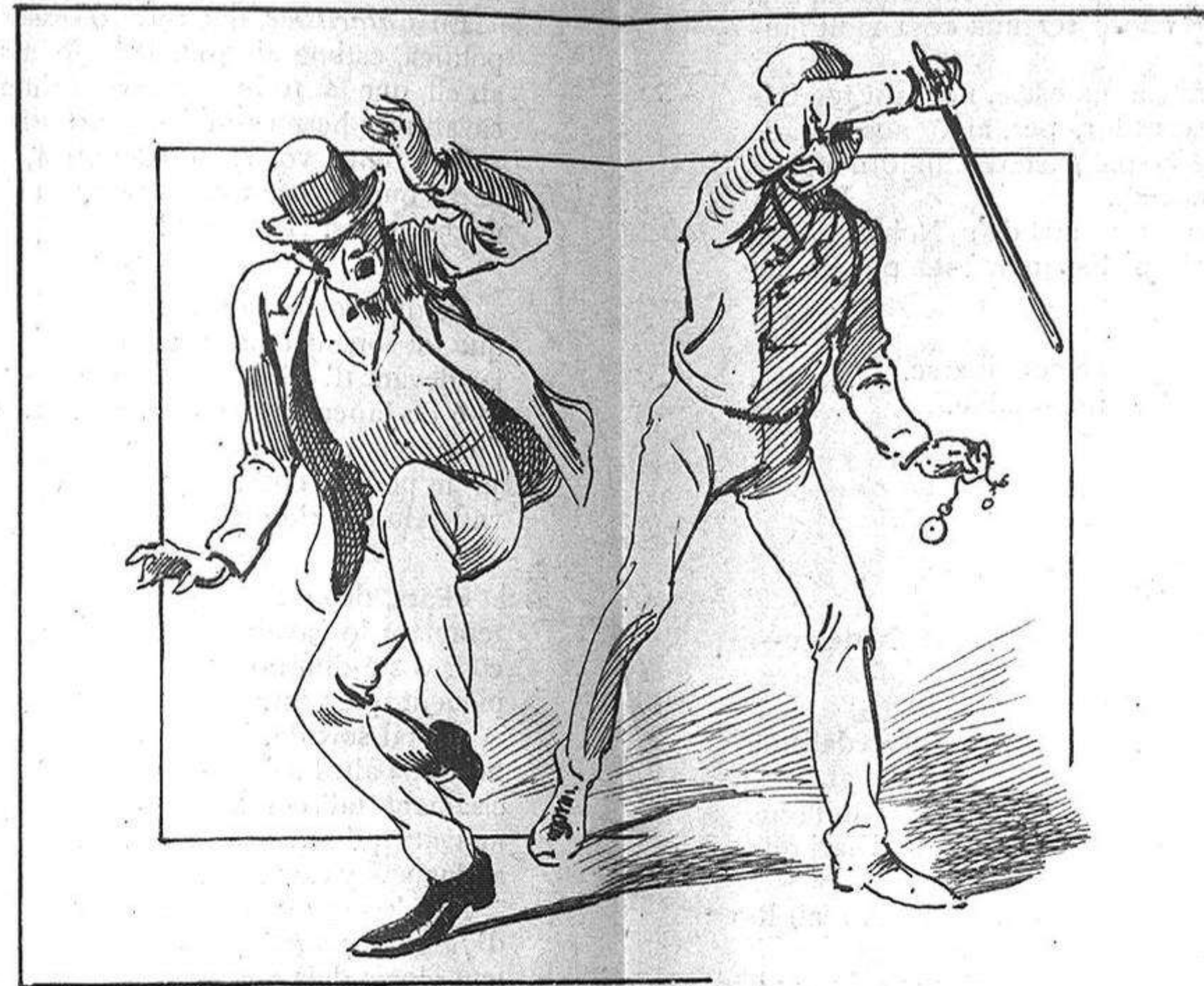
Dos sabaters molt sabatas
y dos artistas baratos
no sabent com matar ratos,
s' entretenen matant ratas
y las fregeixen ab natas;
després pegan á 'n Ramiro
qu' es un xicot un xich liro,
pro qui pert més que ningú
sempre es lo sentit comú
que 's va havé' de tirá un tiro.

A. ROMANTICH

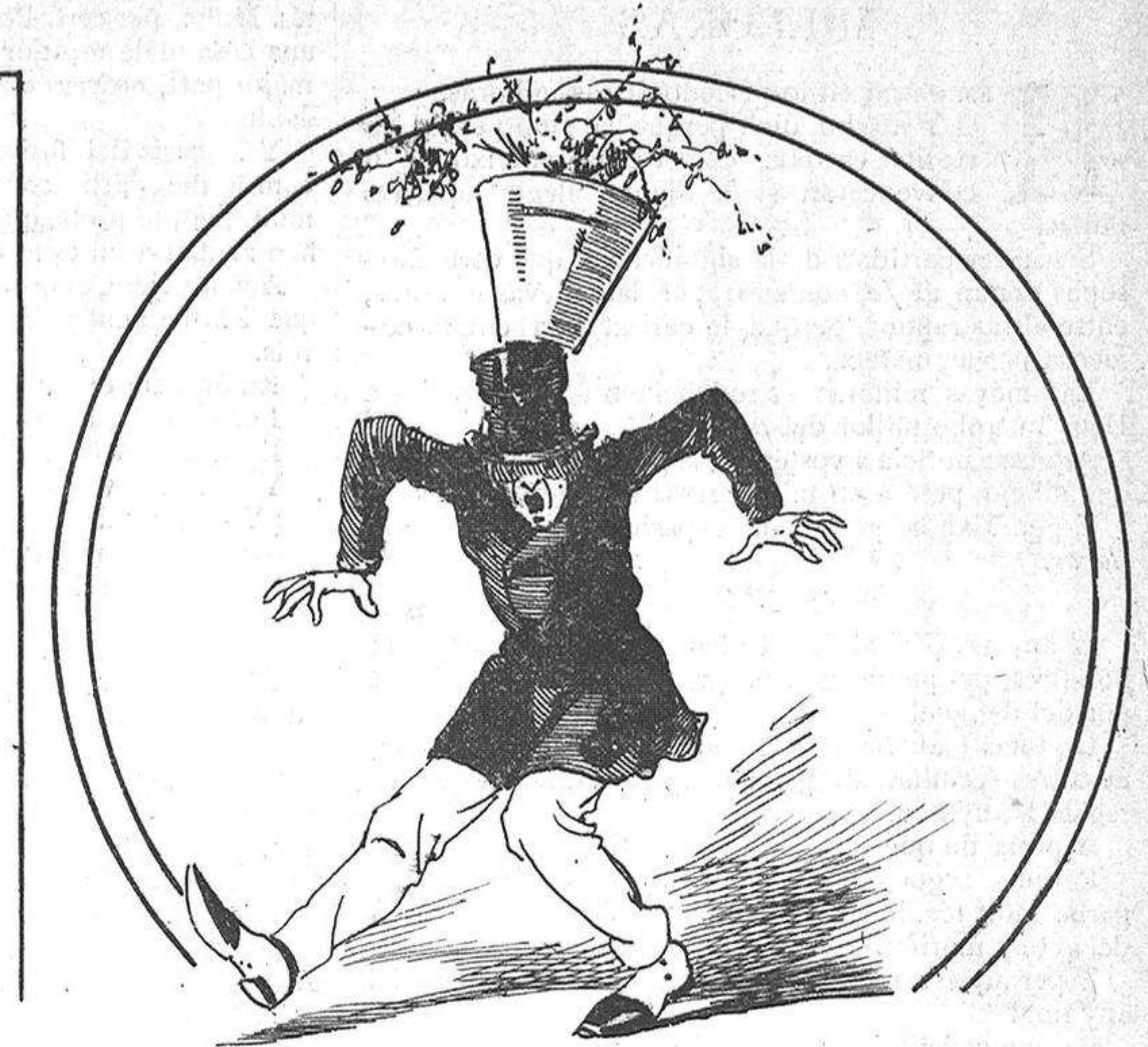
LO «TRANCAZO»

Un que 'l t'è quant li convé.

—¡Ay! ¡ay! aixó de perdre lo rellotje y rebre una garrotada, es *trancazo* doble.

—¡Pobre barret! ¡Ell també ha tingut que conèixer los efectes del *trancazo*!

—Anda, bruto, y no digas may més que no sabes lu que es el *trancazu*.

—Jo, senyors, l' hi tingut sols pera donarme tò, y no ser menos que 'ls ministres y demás gent d' upa.

Aquest sí que no se n' escapa.

MILLORAS

HEM entrat en lo período de las milloras.
Y no ho dich perque sí, sinó perque en realitat es aixís, com vostés mateixos se 'n convencerán si 's dignan llegir aquestas ratllas.

Sense ser partidari de la significació que certs filòsops donan al *Jo*, comenso per las meas milloras, entre altrás rahons, perque la caritat ben entesa comensa per un mateix.

Las meas milloras se reduheixen á que, gracias á Deu, 'm trobo millor del *trancozo*.

Aquesta noticia á vostés no 'ls podrá interessar molt, que dihem, però á mí m' interessa bastant.

Y per aixó la poso á la capsalera d' aquestas *milloras*.

.

L' any 1890 s' hi deu trobar molt malament entre nosaltres, perque no fa més que plorar. ¡Potser tindrà por del dengue!

De totas maneras, com en aquest món tot s' aprofita, nosaltres recullim ab paciencia las llágrimas que 'ns regala l' any nou.

A pesar de que son moltas y continuadas.

Perque, segons deya una senyora que li agrada parlar molt tècnicament, cambiarán l' estat *gusmétrich* del ayre y morirán los microbis del *trancozo*.

Y per aquest motiu ¡beneytas sían las llágrimas del any nou!

Perque constituheixen una *millora* per la salut pública.

.

A aquestas horas ja deuen estar enterats de lo que ha passat á la Casa Gran.

Allí 'l *trancozo* s' hi há presentat ab tals símptomas, que no ha deixat *títtere* ó regidor ab cap disponible pera calarse 'l sombrero.

Lo senyor Rius y Tauler, alcalde perpétuo, cerimónis y de grans bemols y patillas, que totas aquestas cébas tenia al cap don Francisco, á pesar de ser un bon Jan per altra part, ha estat desbancat de la presidencia del Ajuntament, al igual que 'ls impertérrits regidors Fontrodona, Masvidal, Sol *et ejusdem*, los quals no podrán en quatre anys administrar nostres interessos.

L' alcalde-Marqués será Marqués á secas, no podrá empunyar més la vara, ni anar per aquestos carrers acompanyat per un escuadró de municipals.

No éssent alcalde don Paco, lo luxo está de dol perque ha perdut un article de ídem de més importancia.

Y no éssent regidors tota aquesta plepa de padras-trés no gastarém tans diners en tarugos, dinars á ca 'n Martín y viatjes á Madrid.

Y com es natural, sortint de l' escena municipal aquestos subjectes y suprimits los seus gastos, millorarem de posició. Però, á poch á poch; dissimulém nostre entusiasme. Qué 'n Rius y en Fontrodona y Companya han deixat hereus.

Y 'l Rebot continúa en lo mateix puesto.

.

Parlant de milloras, tinch de fer menció de la present crisi ministerial.

¿Quina relació té la crisi ab las milloras? dirán vos-

tés. Molta, per cert. Perque encara que la crisi indica una cosa mala ó pitjor en sí, si resulta beneficiosa, á la major part, creyém que ha de ser una cosa molt laudable.

Y la crisi del fusionisme monstre, no tant temible com lo del partit conservador, per aixó nos agrada molt, perque prova que 'ls que gastaren un jorn morrió han arribat á un estat crítich.

Aném vejent, sense tenir los ulls de'n Noherlesoom, que 'l firmament polítich d' Espanya está plé de núvols.

En Sagasta en crisi.

Los lliberals ni á tiros poden conciliar-se.

En Cánovas cada día més impossible.

Y 'ls altres van solts.

¿Y nosaltres?

—¡Centinella alerta!

—¡Alerta está!

.

Y á propósit, parlant de milloras, m' havia descuydat de la millor.

La del *Diario de Cataluña*.

Temps feya que la divertida orga del nocedalisme barceloní pregonava als quatre vents, inclús al Sud-Est, que 'ns ha deixat passar lo *dengue*, las milloras que pensava introduhir per cap d' any al Diari que dirigeix lo soci del «Ateneo Barcelonés».

Los devots de Sant Jordi feyan també coro ab lo *Diari*, anunciant las próximas milloras.

Tant van cridar, que jo, que no tinch gens de fé ab los nocedalistas, me vaig creure que, efectivament, milloraria 'l *Diario*.

Aixís es que 'l primer d' any vaig donar cinch *senti-ments* á la criada,—y Deu me perdoni per aquesta vegada l' emplear tant malament las meas suadas de periodista,—dihent: «Tingue; compri *El Diario de Cataluña*, que vull veure las milloras que ha tingut.»

La criada prou va portar lo *Diario*, però sense milloras.

L' única cosa de més, consistia en que l' hi havían allargat un dit lo devantal.

Peró fins en aquesta millora hi havia economía, perque si 'l *Diario* porta un *traje* un dit més llarch, un cambi la roba, 'l paper, es de lo més dolent.

Sembla d' estrassa.

Com l' *integrisme*.

A la quienta 'l balans del 89 no degué anar prou bé, que no millorés lo *Diario*.

¡Senyor Maciá, al menos tornim los cinch céntims!

.

Y poso punt final á aquestas... milloras, participantoshi la del «Círcul Tradicionalista,» que ha cambiat de casa.

Té un pis de cal ample.

¡Vaja que 's permet massa luxo 'l «Centre Tradicionalista!»

¡Quan apendrà á economisar com los nocedalins, que tenen círcul y redacció, tot en una pessa, en unas golfas del carrer de Santa Ana!

EQUIS

CRIDORIAS

Ab motiu de la *epidemia* del dengue tothom vol donar la seva cullarada, fent de metje y d' apotecari.

Aixís es que no hi há ningú que no 's cregue prou autorisat y competent pera receptor quelcom.

Lo *Diario de Cataluña* també s' ha ficat á Galeno.

Se comprén, pensan que 'l ofici no dona.

Digué 'l altre día que pera no tenir lo dengue era indispensable péndre un bany tots los dematins.

¡ Vaja unas curas de moro!

No sé perque 'm sembla que aquesta recepta ha sortit d' aquell senyó del plá de la Boquería.

Que tot s' ho fa passar ab banys.

Inclús lo cambiar d' opinió.

.*.

Un carlista y un rebelde discutían l' altre día sobre 'l balans que ha publicat *La Revista Popular* y deya 'l primer:

—Segons canta la propia interessada, ha tingut 339 baixás á Barcelona en tot l' any 89.

—Peró,—contestá 'l rebelde,—vosté no sab que á fora ha guanyat molts suscriptors *La Revista*.

—¡ Vol dir!

—Sí, senyor, ha tingut més de 1,000 altas d' altres tants colegials dels establiments d' ensenyansa dels Jesuitas.

—Ah, vaija, aixís no he dit res.

¡ Y visca la llibertat del servey militar-forsós! que deya en Castelar, quan fou poder.

.*.

Lo *bobo* del *Diluvio*, que en lo camp de la prempsa no desempenya cap altre paper lo diari de la plassa Real, proposa, á fi de no espantar á la gent, en aquestos días en que la mortalitat es excessiva, que 's supri-meixin los capellans en los enterros.

Ja que 'l *Diluvio* passa tanta ánsia del próxim, pot comensar á deixar de publicar esquelas mortuorias en las sevas páginas, ahont, y molt més que 'n lo carrer, s' entera lo públich de las defuncions que ocorren á Barcelona.

Peró ja veurán vostés com lo *Diluvio* no pendrá aquesta determinació.

¡Qué ha de pendre!

.*.

Y ara que parlo del Gedeón de la prempsa, bo es recordar una altra *miscelánea* seva.

Fa poch días feya xacota á un diari perque posa en las esquelas aquella fórmula: «ha fallecido don Fulano de tal, habiendo recibido los Santos Sacramentos.»

Peró sens donarse compte que ell diu casi cada día en las mateixas esquelas: «se suplica á sus amigos y conocidos se dignen rogar á Dios por el alma del finado.»

Aixís son aquestos lliurepensadors de quincalla.

Per unas quantas pessas de cinch céntims més, no tenen inconvenient en trepitjar la seva conseqüencia y la lógica que predican.

Lo Rey Herodes ne degué deixar molts, quan no 's coneixen las *tretas* de certs *quidams*.

.*.

Lo senyor alcalde, que ha comensat la seva tasca maneiantse molt, lo qual es laudable, vá disposar 'l altre día que la banda municipal executés pessas ale-

gres en lo passeig Colón, pera distreure als ciutadans del pánich que causa 'l dengue.

Nossembla que 'l senyor Maciá nos considera massa menors d' edat.

Desenganyis; quan la professó vá per dintre, deixis de músicas.

Que produheixen efecte contrari.

Atabalan.

.*.

A pesar de ser tantas las noticias que 's donan en los diaris, no sabém á punt fixo á quants estém del dengue.

Uns diuhen que va de baixa perque ha plogut.

Altres que s' acaba perque sols ha deixat anar los vents del Sud Est.

Altres perque s' escampa per la campinya.

En fi de vuyts y nous no 'n vulguen més.

Peró la meva opinió es que l' *dengue* está á las sevas postrimerías.

No perque estigue saciat, sinó perque no té ahont cebarse.

Fins en *Flordelts* l' ha passat. Y aixó que feya 'l valent. Al menos un hom no ha de cantar la palinodia.

¡ Bé n' hi há prou ab pendre aygua de flors cordials!

.*.

En los temps que atravessém tot vá 'l revés.

Ans, per las festas de Nadal, feyan la primera peseta los confiters, pastissérs, firatayres, gallinayres, los *chés* de Gijona, etc., etc.

Peró avuy aquestos no fan un céntim.

En cambi 's fan la barba d' or los metjes, apotecaris, herbolaris, la *Neotafia*, los cotxeros, l' enterrador, etc., etc.

Com que aquesta gent té tan pocas simpatías, no es extrany que 'l día que li toca 'l torn deixi conéixer las senyals.

¡Peró, al menos tingués modos y maneras!

CORRESPONDENCIA

P. T. y R.—Valls.—¿Qui l' ha enganyat, mestre, que no veu que aixó may han sigut versos?

J. S. y M.—Girona.—¿Vosté sab lo qu' es fer un sonet? Donchs ho dissimula bastant.

K. Nari.—Barcelona.—

¿Qué diu vosté; qu' espera que 'ls seus versos li sigan publicats?

Ben fet, home, ben fet, però si 'm vol créurer esperis assentat.

Sarat-ximple.—íd.—Pot donar gracias á Deu, perque vosté, á lo menos, encara s' ho coneix.

Joseph Roure.—Lleyda.—La poesía no pot anar però 'ls cantars..... tampoch.

Bernat Pescayre.—¿Vosté es en Bernat Pescayre? Donchs no ho haguera dit may perque, francament, me sembla que no sab lo que 's pesca.

S. Climent.—Reus.—

Moltas voltas un s' enganya.

Vosté m' ha ensenyat, Climent, qué encara existeix qui 'm guanya per sè 'ls versos malament.

Bernat Xinxola.—Barcelona.—Bravo, home, bravo. Ha fet tart per aquesta setmana, però en la próxima sens falta 's publicarà sa poesía.

Barcelona.—Imprenta de Fidel Giró, Córtes, 212 bis.

LA CRISIS

—Jo no sé per qué la gent se preocupa tant ab la solució de la crisi. ¿Qué més crisi que la meva, que no hi tret un sol ral á la Lotería?

FABRICA D' ÁCIT PIROLLENYÓS
PIROLEÑITO DE FERRO Y ALUMINA
 Diposit de llenyas y fustas pera carruatjes
 de **JOAN PUIGMARTÍ**
 Carrer de Floridablanca, 131.—Barcelona.

Especialitat en llenyas de totas classes pera estufas, forners y confiters.—Llenya d' olivera pera netejar y conservar las calderas de vapor.

LA ARCHIDUQUESA
 Fábrica de cotillas de varias clases
 DE
FILLAS DE DUAT
 ENVIO Á PROVINCIAS
 Carrer dels Archs, 4—~~BARCELONA~~

LA VERDAD
 Aquesta casa ofereix hospedatge á las personas católicas
 CUBERTS DESDE 1'50 PESSETAS
 S. Sever, 3, 1.er
BARCELONA

Florentino
TAPISSER ADORNISTA

Se construheixen y restauran Sillerías, Reclinatoris, Somniers y tot lo demás pertinent á n' aquest ram.

CARRER DE XUCLÁ, 19.—BARCELONA.

ENQUADERNACIONES
 en un dia luxosas y senzillas *en lo taller de*
PENELLA Y BOSCH
 Molas, 29, prop la de Fontanella
BARCELONA.

BLANCA Y LEOPOLDO
 Datos biográficos de los dos Principes
 por **FLORDELIS**
 con un prólogo de D. F. de P. O.
 Luxosissim folleto ah impresió a dos tintas y tres magnífichs retratos
PREU: 1 PESSETA